

Deželni zbor Koroški.

Kako surovo se obnašajo nemčurski ustavoverci proti Slovencu, to se vidi spet zdaj nad g. Einspielerjem, edinim Slovencem v tukajšnjem zboru. Njih časnik „Freie Stimmen“ v listu 98. piše iz deželnega zbora tako-le: „Poslanci so g. Einspielerja v zadnji seji za neki spis v „Kärnt. Blatt“ (za ktere ga pa on ni črtice pisal) zaslužen kaznovali; Einspieler je samec sedel na svojem mestu; ogibali so se ga vsi kakor gobovega; nihče ga še pogledal ni. Če ne bi časti imel živeti med omikanim narodom v nemškem mestu, v bili bi ga bili s njegovo politiko vred“. — Res, strašno omikani morajo biti taki ljudje, ki tako pišejo, — skoro tako kakor Kafri in Hotentoti v Afriki!

Dopisi.

Trst 15. sept. — Zadnji dopis „Novic“ iz Trsta je tudi naša pikelhaubarica, lažnjiva „Triesterica“ predstavila v svoj list, al presukala ga je vse drugače — po svoje. Da pa čitatelji „Novic“ vedó, kdo je ta predstavljalec, naj Vam povem, da je tisti gospodin Martelanec, ki nič slovenščine ne zna, pa je bil vendar vrednik nekdanje tukajšnje „Zarije“ in „Jurija s pušo“. Ker je denarni pijavki le za lastni žep, nikdar pa za narodno korist, si lahko mislite, za kaj da dela zdaj predstavjalca „Triesterici“. Ker je pisac pri zavarovalnici „Viktoriji“, ima časa dovolj, da se dá porabiti za vse, bodi-si za narod ali proti narodu, samo da se mu keberček (sold) pokaže. Tako predstavlja „Triesterici“ članke iz vseh slovenskih časnikov in prevode daje vredniku Prusu, ki potem pripiše še kako psovko Slovencem. Mnogo bi lahko še pisal o gosp. Martelancu, kteremu smo dokaj naročnine dali za časnike, ki niso zagledali belega dne, pa dozdej ne še solda nazaj dobili; al naj zadostuje to „Juriju s puško“, v katero brez dna se denar pobira. — Suša na Primorskem je grozovita; veliko časa ni kapljice dežja, zraven pa burja brije vsaki dan, da je vse posmodila; grozdje je kot grah drobno. Ne vemo, kaj bode.

Frickov Janez.

Iz Trsta. (Poslednja „beseda“ v Rojanski čitalnici) bila je izvrstna. Visokošolec g. Rešič, okoličan, se je odlikoval z govorom, ki je navdušil obilo zbrano občinstvo. Pevski zbor je lepo ubrano pel „tiho noč“, in potem so sledile deklamacije. Naposled govori prost kmet tako mično in jedernato „o okoličnih razmerah“, da so vsem srca veselja igrala. Zdaj pa se je na lično napravljenem odru začela gledališčina igra „Vskok“, ki se je tudi z zaslužen pohvalo izvršila. In tako je bilo iz vsega očitno, da se je v čitalnici zopet pričelo živahnejše življenje, kajti ustanovila si je celo svoj dramatični odsek, ki šteje že 20 igralcev in igralk. Na čelu marljivega odseka stoji čitalnični tajnik gosp. Dolinar. Kakor se čuje, namerava društvo na občno željo omenjeno igro ponoviti 1. dne oktobra. Dobro! Živela Rojanska čitalnica!

Čitalničar.

Iz Gradca 17. sept. A. q. — Čitaje „Novice“ pogrešam dopisov iz Gradca, akoravno tudi tukaj biva mnogo Slovanov, in med njimi tudi Slovencev. Dovolite tedaj, predrage „Novice“, da Vam včasih kaj mallega poročam*), „aus der radikalsten Stadt Graz“. V soboto večer, 16. dne t. m. je imela tukajšnja družba „Typographia“ v Schreinerjevi pivarni blizo kolodvora „Liedertafel“. Pela se je demonstrativno „das deutsche Lied“ in „die Wacht am Rhein“, akoravno te pesmi v programu nisti bili navedeni. Koliko bi se pisarilo in

kričalo po nemškutarskih časopisih, ako bi se kje na slovanski zemlji zapela „ruska himna“; spominjam se še „monstreprocesa“, ki je bil pred nekoliko leti v Ljubljani zarad ruske himne, katero so peli osmošolci pri odhodnici v Šiški. Ali nemškutar je v Avstriji gospod. Kar sme on prosto storiti, to se ostro prepoveduje ubogim Slovanom. Še bolj pa kot „die Wacht am Rhein“ me je osupnil govor, se ve da humoristični. Akoravno se nemčurji vsake baže imenujejo „verfassungstreu“, vendar je govornik rekel med drugim: „Unsere Verfassung gehört der Katz“. Na eni strani so toraj naši nemškutarji ustavoverni, na drugi strani se pa hudujejo nad ravno to ustavo. Gorje Slovencu, ki bi si upal kaj tacega izustiti. Pa kaj se hoče, Gradec je radikalno mesto. Kje je pač doslednost? Pa kaj bi prašal po doslednosti, saj kažejo Vaši ljubljanski nemčurji izvrstno, da doslednosti pri njih ni doma, kajti lanski „legalni“ deželni zbor je letos na enkrat postal „illegalen“. „O tempora, o mores“.

Iz Vipave. — 8. dne t. m. smo imeli razun vsakoletnega, mnogoobiskovanega cerkvenega shoda v Logu tudi še narodno svečanost v vipavskem trgu. Naše sicer še mlado, a čedalje bolj rastoče društvo „Sokol“, ki bo že kmalo vse najboljše mladenče in možé vipavske doline med svoje ude štelo, napravilo nam je zopet krasno veselico v naši čitalnici. Igrali ste se opereta „Odvetnika“, v kateri smo radostni poslušali krasno doneči bariton, ki nam je bil toliko časa obmolnil, in pa veseloigra „Župan“, v kateri se nam je posebno prikupilo ljubeznjivo obnašanje gospodičine Berte Zupančeve, pa tudi vsi drugi igralci so zaslužen hvalo prejeli, da so nam napravili tako zanimiv večer. Al najlepša pšenica je zmirom nekoliko smetna, in tako je tudi vrlo vipavsko ljudstvo nasmetjeno s peščico nemčurčkov, ki, čeravno jih je le mala peščica, hoteli so vendar proti naši veselici demonstrirati. K njihovi sreči pa vojaške godbe zavolj sedanjih vaj ni bilo moč iz Gorice dobiti, sicer bi bila njihova blamaža popolna. A ne le pri takih priložnostih, demonstrirati hočejo tudi permanentno in kar bi noben Vipavec ne uganil, izlegla se je v možganih neka misel in v njihovem velikem svetu se je sklenilo osnovati „gasilno društvo“ (Feuerscheu) po ljubljanskem kopitu za vipavski okraj. Da bi pa društvo razun stotnika in še par častnikov in šaržev tudi kaj prostakov, id est, „gutschlauchov“ imelo, sklenili so velikodušno povabiti čitalnico in „Sokola“ k vdeležbi. Parlamentêrja tedaj odpošljejo k poglavitnemu našemu možu gosp. Deperisu, mislé si, če si glavo pridobimo, bode še marsikdo njegov izgled posnemal. Al bodi-si, da so imeli nemčurski smolo pri volitvi parlamentêrja, ali da poslednjemu Bog ni dodelil prepričalne besede, vrli g. Deperis ga je spodobno odpravil. Vendar ta nesrečni manevêr jih ni še ostrašil; svoje limanice hočejo še drugej nastavljeti, — lova, mislim, si sami ne obetajo obilnega, ko bi se pa vendar odbor samec kakor celo društvo konstituiral, tedaj svetoval bi jim za praktične vaje „pod Skalo“, — prostora bodo imeli dovolj, in, čeravno je že hladneja jesen nastopila, vendar bode sem pa tje treba kaj — gasiti.

Izpod Nanosa. F. K. — Kjer smo ravno šolsko leto dokončali in jeli zaželeno počitnice vživati in kjer so ravno zdaj v našem okraji službe na štirih novih šolah razpisane, kreneva jo z mojim sosedom A. po Pivki na ogled. Al žalibog! pobitega srca jo pripihava čez tri dni nazaj, popolnoma prepričana, kako se še sedanji čas za učitelja, prvega dobrotnika človeštva, skrbi. Ni mi namen popisovati šolskih poslopij, ki bi se bila lahko pripravnejša zidala, čeravno slaba letina, spomladanski vedni dež in sedanja strašna suša z dav-

*) Jako drago!

kom preobloženega Pivčana tako tlači, da bo kmalu kakor sv. Jernej brez kože. Ravno tako nočem sklečih ran o slabi plači svojih tovaršev na novo odkrivati, vendar omenim naj, da plača učiteljeva na najboljšem mestu teh služeb, kjer so srenjski možje vse kote pomedli in na papir znesli, znaša komaj 160 gld. Res! za umreti preveč, za živeti premalo. Ni tedaj čuda, da pravi ta pa uni, da o novem letu prestopimo k žandarmeriji, kajti vsak prostak žandarmerije je dandanes bolje plačan kakor učitelj ljudskih šol. Da bi se pa kaj tacega ne zgodilo (kajti samo od „veselja do stanú“ človek ne živi), prosimo sv. Duha, naj bi gospodom (ki zdaj v Ljubljani bivajo), ki v deželnem zboru imajo naš blagor v rokah, razsvetlil, da skrbijo za to, da se učitelju tudi kaj družega, kakor le samo nove postave, in vedno izobraževanje v vsakdanji živež polaga.

Z Gorenškega 21. sept. (*Šolske zadeve na Viševku.*) Ne bi bili verjeli, kako mogočni, kako trmasti svojeglavci so nekteri ljudje, ako ne bi gledali dogodbe, ktera se pred našimi očmi snuje. Zoper voljo velike večine tukajšnjih selanov in družih to reč zadevajočih sosesčanov so postavili danes temeljni kamen k zidanju šolskega poslopja na Viševku, ktero delo bo izžemalo mnogo solz, spremljevalo obilno kletve, in Bog varuj, da ne še kaj hujega. Vsak razumen človek poprašuje, zakaj ta nepotrebna zidarija? čemu tako ogromna potrata krvavo pridobljenega denarja, ker na Viševku že stoji prav na ličnem mestu z lepim, za sadjerejo prostornim vrtom obdano srenjsko poslopje, imenovano „mežnarija“, ktero blizo 11 sežnje v dolgosti in veliko čez 3 sežnje v širokosti meri in bi se tedaj z malimi stroški dalo prezidati v prav primerno šolsko poslopje; mislil bi, da ljudstvo, ki bo dajalo za zidanje potrebni denar, ima tudi pravico, kaj zahtevati po svoji pametni želji; al vse prošnje, vsi ugovori in pametni razlogi, naj novemu poslopiju, ako ga že po vsakem načinu postaviti nameravajo, vsaj odločijo pripravnejše mesto od tega pred cerkvijo, kateri prostor bi vsi radi odprt in prost imeli; al vse je bilo bob ob steno, nič jim ni obveljalo. „Mi tako hočemo“, so sklenili in rekli naši paše; in če je še tako narobe, vendar le bode tako, kakor mi zahtevamo; vi samo skrbite zato, da boste za to vam naloženi veliki davek o pravem času plačali“. In kakošno bo novo šolsko poslopje, ktero bodo vkidali na zdaj vsem tolikanj zaželeni odprti prostor pred cerkvijo poleg pota skozi vas, po katerem vedno vozarijo, blizo dveh gostilnic, v katerih nekteri domači in tuji pijanci se neprenehoma z žganjem zalivajo, vsi vrtoglavi vpijejo in preklinjajo, da bo gledé tega mladina v šoli dostikrat bégana in res lepo priliko imela, se marsikaj lepega dejansko ali praktično učiti? In ta mala, 6 sežnjev dolga in 5 sežnjev široka gajbica, brez kleta, brez vrta, ne bode nič manj ko 4735 gold. av. v. prizadela stroškov! — Ker se zidanje novega poslopja ni oznanilo županu, je on gledé na §. 18. št. 10. občinskih postav za zidanje, proglašene 17. februarja 1866. leta in veljavne za vojvodstvo Kranjsko, ktere memo družega nakladajo županu dolžnost, „paziti na zidanje in ogenj, skrbeti, da se izpolnuje zidovanski red in dajati zidovanske privolitve“ in opiraje se še na pritožbo in prošnjo velike večine posestnikov na Viševku, naj on nikar ne dovoli, staviti novega poslopja na tako nepripravnem mestu, je župan 13. dan t. m. sicer prepovedal zidanje, toda podvzetnika brž ko ne opiraje se na vsemogočnost našega okrajnega glavarja zidata na odločenem mestu neovrljivo naprej. Marsikaj bi lahko še opomnili, pa zadosti naj bo: Kmet ti plačuj in pa molči! Dostaviti moram le to, da Viševčanje se nikakor ne upirajo šoli, al

slišijo naj se njihove želje, kako in kje, mislé, da nismo na Turškem, kjer paše vladajo, ampak v Avstriji, kjer vendar še na višem mestu pravica veljá.

Iz Kranja 20. sept. (*Protest zoper nemčursko rogovilstvo.*) Kakor slepec o barvah, tako je naš mestni odbor v svoji zadnji seji sodil o šolski postavi, kajti nihče naših „mestnih očetov“ še postave bral ni, proti kateri so protestovali; vsaj ne moremo si misliti, da je naš mestni odbor tako strašansko neveden, da bi ne znal ločiti, kaj je učni jezik, kaj pa jezik, ki se uči le kot predmet; a moral bi on tudi to vedeti, da v 1. in 2. razredu tukajšnje ljudske šole je že zdaj materni (slovenski) jezik učni jezik, kakor je to povsod, pri vseh narodih po celem svetu. Milovanja vreden je naš mestni odbor, da se je v nevednosti svoji voditi dal od slepe strasti ljubljanskega konšt. društva, ki si je to demonstracijo za svoje namene tukaj naročil. Vemo sicer, da sklep mestnega odbora ničesa ne bo odločil, vendar-le smo napravili nasprotni protest do sl. ministerstva nauka, ki ga je podpisalo mnogo mestjanov volilcev, da svet zvé, da je grda laž, kar je trdil „Tagblatt“, da se vsi mestjani skladajo s sklepom odborovim! Sicer pa svetujemo našim mestnim očetom: naj se ne spuščajo v šolska vprašanja, pri katerih so to, kar zajec pri bobnu, in naj pripuščajo to skrb postavodajalnemu zastopu in šolskim možem, ki so osivéli pri podučevanju mladine in jim je tedaj iz lastne skušnje znano, na kateri podlagi se bode mladina več učila nego zdaj; ogibljejo naj se vprihodnje nepotrebnih demonstracij, ki vnamajo le prepír, gojijo strast in rušijo občinsko življenje; vsaj je v mestu našem po vseh kotih za mestni zastop dela dovolj, s katerim si bode postavil hvaležniši spomin kakor s tem, da tlako dela ljubljanskim konstitucionalcem, katerim je za resnico in pravico toliko mar, kakor za lanski sneg.

Radoljca 23. sept. P. C. II. *) — Strašna toča je včeraj na Zgoši v Poličah mahoma pokončala vse sadeže na polji in v vrtih: ajdo, turšico, repo, korenje, sadje itd. Spomladi dež, poleti suša, zdaj pa taka toča, ubogi kmetje! Tù pač pravica tirja, da se jim za letos odpiše ves davek.

Iz Loža 25. sept. — K veselici dne 1. oktobra, s katero se odpre Loška čitalnica, vabi vse rodoljube odbor.

Iz Višnjegore. — Visokočastiti gosp. prošt, c. k. deželni šolski nadzornik dr. Anton Jarc so podarili ljudski šoli v Višnjigori oblo zemljovida s slovenskimi imeni, za kar se blagemu gospodu javno zahvaljuje krajevni šolski svet.

Iz Ljubljane. Velik dirndaj so imeli ljubljanski „konstitucionalci“ te dni v svoji zbornici. In kaj neki so imeli? Pritrkovali so onim trinajsterim protestantom, ki se morajo kujati, da ne pridejo v deželni zbor, to je, „slovesno“ so sklenili, da so trinajstercí zadeli pravo, da ne hodijo v zbor. Oni gospodič dr. Schaffer, ki je v kazini bil „vortänzer“, je v tem shodu prve gosli godel, za njim so godli dr. Kaltenegger in vsi drugi, ki nagajajo ministru Hohenwartu in nočejo mirne sprave. Ta gospôda je vajena že toliko blamaž, da si misli: eno več ali manj, je vse jedno, da le boben poje. Vsaj so morali vedeti, da to nikakoršne veljave nima, ako prav tisti, ki se kujajo, napravijo shod in sami sebi pritrjujejo, da so pravo zadeli. Dr. Kaltenegger je dr. Kalteneggerju kričal: bravo! dr. Zupan dr. Zupanu, Dežman Dežmanu — in ko so dovršili komedijo, je svetu potem telegraf brž nesel novico: „Konstitucionalno društvo je enoglasno

*) Smo morali skrajšati zaradi prostora.

odobrilo vedenje ustavovernih poslancev". Hohenwart pa, ki pozna svoje Pappenheimerje, se je smejal, reki: velik oblak pa nič dežja!

— (*O razstavi Tržaški*) se nam poroča, da je o kmetijstvu, vzlasti o mašinah in orodji kmetijskem, zelo uboga. Ljudje tožijo, da vsi napisi povsod so samo laški, kakor da bi Trst že domêna kralja italijanskega bil; tudi mrmrajo o prenapeti vstopnini po 1 gold.

— V Železnike in Bohinjsko Bistrico pride prihodnjo spomlad cesarski žebec za pleme. Deželna komisija je potrebo štacije žebčarske v Železnikih in Bohinjski Bistrici mnogokrat krepko povdarjala; zdaj je njeno prošnjo vslišala; tudi za Vrhniko se je potegovala; pa za zdaj ni bila še vslišana; al upati je, da se pozneje zgodi.

— 13. dne t. m. je Matici došlo pismo (22. avg.) našega rojaka mil. Ignacija Mraka, škofa marketškega v severni Ameriki, v katerem zahvalo izreka za podarjene mu Matičine knjige ter se čudi velikemu napredku, ki ga je, odkar je on zapustil domovino, slovenski narod storil v literaturi in jezиковi obleki.

— (*Občni zbor učiteljskega društva za Kranjsko*) je danes 27. dne t. m. v Ljubljani. Dnevni red tega zbora je ta-le: 1) Posvetovanje o učnih načrtih za 1, 2, 3, 4 in večrazredne ljudske šole. 2) Učiteljsko društvo za Kranjsko naj bi tudi učitelje iz družih slovenskih deželá sprejemalo za svoje družabnike. 3) Ali je želeti, da bi edini slovenski šolski list „Učiteljski Tovarš“ bolj pogosto izhajal kakor do sedaj, in kako bi se to doseglo. 5) Nasvéti k postavi o pravnih razmerah ljudskih učiteljev in o napravljanji in vzdrževanju ljudskih šol na Kranjskem. 5) Volitev novega odbora. Zborovati se začne ob 9. uri dopoldne v mestni dvorani. Zvečer ob 8. uri bode v Tavčarjevi gostilnici učiteljska beseda z vojaško godbo in s petjem po tej-le vrsti: 1—4. godba (največ zbirka narodnih pesmi), 5. ogovor, 6. „Tovarštvo“ (bes. Praprotnikove, nap. Nedvedov), 7. „Moj dom“ (bes. S., nap. Nedvedov), 8. „Lipa“ (bes. Trstenjakove, napev Ipavčev), 9. „Tak je krasna“ (narodna), 10. „Mojim rojakom“ (bes. Vodnikove, nap. Bélarjev), 11. „Zvezdi“ (bes. Trstenjakove, napev Ipavčev), 12. „Sveta noč“ (po Bethovenovi), 13. „Naglo, bratje“ (nap. Sturov), potem zopet godba. Vstopnina 30 kr. Čisti dohodki namenjeni so društvu v pomoč učiteljem, njihovim vdovam in sirotam na Kranjskem. Vse slovenske učitelje in tudi sploh šolske prijatelje k temu zboru in k prvi učiteljski besedi vljudno vabi odbor.

S tem zborom združena bode tudi v šolskih sobah c. k. vadnice razstava učnih pomočkov, ki se je odprla predvčeranjem in traja še jutri in pojutranjem. — Neučitelji plačajo v razstavi 10 kr. vstopnine.

Jutri, to je 28. dne t. m. ob 9. uri bode v c. kr. vadnici občni zbor društva v pomoč učiteljem, njihovim vdovam in sirotam, in potem ravno tu občni zbor društva „Šole“, h kterema so vsi učitelji in šolski prijatelji vljudno povabljeni.

— Ker so nemški ustavoverci iz vélicege posestva si unidan kot svojega zastopnika v deželni zbor kranjski izvolili Ljudevika Blagaja, naj povemo sledeče: Stric mu je bil Rihard že okoli 60 let star, ko so začele izhajati naše „Novice“, kterim je iskren prijatelj bil. Pri vsi svoji starosti začel se je on pridno učiti slovenski in bil je v svojem kraju prvi, ki je gospôski izročeval slovenske spise. Dogodilo pa se je njemu, kar se mnogim še dandanašnji večkrat pripeti, namreč, da mu je gospôska prvi spis nazaj poslala, češ, da tega ne more vknjižiti. Ali naš blagi rodoljub Blagaj si je

znal pomagati; poslal je spis gospôski zopet pa sporočil, da bo čakal teden dni; če se v enem tednu stvar ne opravi, naučil bo on dotičnega uradnika, kako ima spolnovati svoje dolžnosti. In gospôska je storila, kar je Blagaj zahteval. Tako sredstvo bi se gotovo tudi v naših časih večkrat dobro sponeslo! — To črtico iz življenja Riharda Blagaja zdi se nam primerno priobčiti zdaj in vprašati: koliko je Ljudevik Blagaj podoben rajnemu Rihardu?

— Gosp. dekan Ed. Poljak v Leskovcu je imenovan za častnega kanonika.

— (*Dramatično društvo*) prične svojo letošnjo zimsko saisono v nedeljo 1. oktobra. Predstavljala se bode prvokrat burka s petjem v 3 dejanjih „Doktor in postrešček“. Vsak mesec bodo 4 slovenske predstave, tako, da jih bode najmanj 24. Kdor si želi zagotoviti sedež za vse predstave ali v najem vzeti kako ložo za slovenske predstave, naj se blagovoli oglasiti pri blagajniku dramatičnega društva gosp. Žagarju. Več na tiskanih plakatih.

— (*Za naloge ljubovnikov*) išče podpisani odbor igralca z dobrimi pogoji in stalno mesečno plačo. Ponudbe naj se takoj naznanijo

odboru dram. društva.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

„Ministerstvo Hohenwartovo že omahuje, ministerstvo bode padlo“ — to je bil vriš poslednjih dni v ustavoverskih časnikih. In laž je drvila laž, kakor je to že navada v teh časnikih. Nekdanjo ekscelencijo Giskro so ustavoverci v svoji hudi stiski poslali na Ogersko v Pešt, da ondi Andrassy-u in Deak-u razloži, da to, kar zdaj počenja Hohenwart, je pogubivno ne samo za Nemca v Avstriji, temuč tudi za Ogersko, in da naj Magjare vse pokliče Nemcem na pomoč. Mislili so si ustavoverci, da Giskra je mož za to — on, ki je „kunšt“ iznajdel, v par letih milijone zgrabiti, bode tudi Magjare preveril, da gré res za njihovo kožo. In ko je eksclenca Giskra prišla v Pešt, brž so začeli dunajski in njim enaki časniki po svetu trobiti, da Giskra dobro mešetari, da Andrassy stoji na strani Nemcev, da ves državni zbor ogerski se bode potegnil za decembersko ustavo itd. Al vse to bilo je laž. Andrassy je ves prijazen Giskri v obraz rekel, da Ogerska nima niti vzroka niti pravice se vtikati v Cislajtanske zadeve, dokler se te ne dotikajo razmer med Ogersko in Avstrijo. Deak pa je celó po svojem časniku oznanil, da še Giskre videl ni. Magjari dobro vedó, da je vse puhlo, kar nemški centralisti napihujejo v dozdevno moč, in „z mrtvimi Magjari nočejo nič opraviti imeti“. Z dolgim nosom je tedaj odlazila Giskrova eksclenca iz Pešta v Beč nazaj. Brž pa je bilo zdaj treba druge laži in sicer tako predrzne, da take le zagrižen nemčur skovati more; — izlegli so namreč laž, da cesar, ki se je predeleč spustil s tem, kar je Čehom zagotovil in zdaj ne more več nazaj, hoče odstopiti in nadomestovanje vlade, dokler ni cesarjevič polnoleten, izročiti svojemu bratu. Vse take laži kažejo, kako silno je propadla že ona koterija, ki se „ustavoverska“ imenuje, pa pod ustavo ne razume družega kakor robstvo nenemških narodov. In vseh teh lažnjivih litanih konec je, da Hohenwart še trdnejše stoji kakor je stal, čeravno mu tudi Beust jamo koplje, v katero bode pa sam padel, kar bi razun Nemcev vsi drugi narodi raji danes kot jutri slišali. Dokler je Beust pečatnik (kancelar) pri nas, tlačila bode Avstrijo zmirom môra!